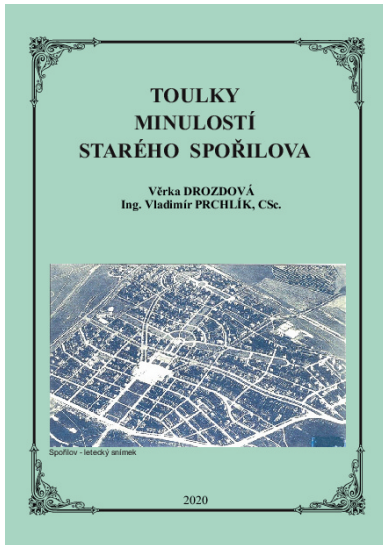

Toulky minulostí starého Spořilova

let 1926 - 1929. Sleduje velmi zajímavý a čilý počátek osídlení většinou mladými rodinami legionářů, spisovatelů, lékařů, obchodníků, řemeslníků i lidí nejrůznějších povolání na Spořilov. "Pozoruhodné je, jak rychle žili první obyvatelé - budoucí osobnosti veřejného a společenského života - bohatým společenským životem, zakládali spolky jako Sokol, Obec legionářskou, Obec baráčnicků, skauty, náboženské obce, politické strany. Bohatý společenský, kulturní a sportovní život narušily dva režimy krutého násilí a ztráty svobody - nacistický a komunistický. Přesto však spořilovští občané byli velmi aktivní v domácím i zahraničním odboji a položili své životy za vlast. Po osvobození v letech 1945 a listopadové sametové revoluci 1989 získali zpět demokracii pro sebe, pro své děti a vnuky ve svobodné vlasti," uvedl pro Spořilovské noviny Vladimír Prchlík. Kniha byla v prodeji pouhé dva dny 9. a 10. prosince 2020 a díky nákladu pouhých 300 výtisků byla ihned vyprodána. Knihu i adresáře prodával a podepisoval sám Vladimír Prchlík na spořilovské poliklinice. Chvillemi se u stolečku poblíž lékárny dokonce tvořila v předepsaných rozestupech i fronta. Autor se všemi zájemci nadšeně diskutoval a většinou se do knihy i podepsal. Sekundoval mu přitom jeho dlouholetý spolupracovník Jan Vlasák ze Sboru pro obnovu pomníku Hrdinům od Zborova, který se staral o technické zajištění celé akce. Ještě večer nám Vladimír Prchlík volal do redakce, ať do Spořilovských novin napíšeme: "Celý náklad knihy i adresářů je rozprodán. Zítřka od 9 hodin budeme prodávat zbylých 20 výtisků, dalších 40 výtisků je ještě v prodeji ve vrátnici ZS Jižní. Vzhledem k nebyvalému zájmu uvažují o dotisku, který by mohl být realizován v lednu. Zájemci si knihu mohou u mě prostřednictvím e-mailu objednat."

Dotisk skutečně vyšel k 20. lednu 2021, jeho prodej bude následovat po uvolnění protiepidemických opatření. Část nákladu je distribuována přes facebookovou skupinu Sousedé ze Spořilova. Knihu i adresáře lze objednat na e-mailové adrese: vladimir.prchlik@seznam.cz.

Tomáš Hromádka

Praha pomůže seniorům

Hlavní město provozuje již od jara 2020 společně s neziskovými organizacemi bezplatnou informační linku ke koronaviru na čísle 800 160 166. Nově bude tato linka od pátku 15. ledna od 12:00 hodin sloužit i pro pomoc seniorům nad 80 let s registrací k očkování v Centrálním rezervačním systému a operátoři zde budou také vyřizovat případné dotazy k očkování. Informace poskytnou ale také o pomoci, kterou obyvatelům nabízejí městské části. V provozu bude linka denně od 8:00 do 16:00 hodin a obsluhovaná bude operátory hlavního města a neziskové organizace Život 90.

„Pomoc seniorům s očkováním jsme probírali i se zástupci pražských městských částí během středního videohovorů. Starostové k situaci přistupují aktivně. Podobně jako hlavní město pomůžou seniorům v první fázi očkování například poskytováním informací skrze vlastní telefonní linky nebo letáky. Chtějí mít ale také možnost i samy registrovat seniory k očkování. Praha bude proto tuto možnost pro městské části požadovat od zástupců vlády,“ říká primátor hlavního města Zdeněk Hřib.

Praha již od loňského roku provozuje telefonickou linku 800 160 166, na které operátoři poskytují informace seniorům v souvislosti s koronavirem. Od pátku bude ve spolupráci s organizací ŽIVOT 90 sloužit i pro pomoc s registrací k očkování a případným dalším dotazům seniorů. V provozu bude každý den od 8:00 do 16:00 hodin a obsluhovat ji bude až 16 operátorů.

„Asistenci při registraci spustíme v pátek 15. ledna od 12:00 hodin v závislosti na tom, jak bude fungovat centrální systém, který jsme zatím neměli možnost vyzkoušet. Pevně věřím, že operátoři budou s to se naučit systém ovládat o chvíli dřív, než s prvním volajícím klientem,“ komentuje přetoknost vývoje radní hl. m. Prahy pro oblast zdravotnictví Milena Johnová.

Informační a podpůrné linky zřídily nebo plánují zřídit také mnohé městské části. Bohužel aktuálně je omezen počet linek, které se v kraji mohou napojit na Centrální rezervační systém, takže asistovanou registraci může zajišťovat pouze jedna jediná krajská linka. To není dostatečné pro šedesát tisíc seniorů, z nichž mnozí budou potřebovat nejen zarezervovat datum a případně měnit termíny, ale také pomoci s dopravou na očkovací místo apod. Linky městských částí mohou seniorům pomoci, podobně jako v roli příbuzného.

Krom komplikací se vstupem do rezervačního systému je ještě jeden limit, a tím je dostupnost vakcíny. „Mnohá pražská očkovací centra hlásí, že budou mít méně vakcíny, než je jejich očkovací kapacita. Z toho důvodu bohužel nedává smysl zřizovat lokální očkovací centra, která by jinak už mohla v mnoha městských částech fungovat,“ doplňuje radní Milena Johnová.

„Na provozu linky 800 160 166 spolupracujeme po celou dobu jejího fungování. Velmi vítáme rozšíření jejího účelu, které pomůže starším lidem, kteří nemají přístup k internetu nebo nikoho blízkého, kdo by jim mohli s registrací pomoci,“ říká za ŽIVOT 90 Terezie Šmídová, hlavní koordinátorka informační linky.

Covid-19 aktuálně

Nouzový stav trvá na Spořilově od 5. října 2020, naposledy byl prodloužen do 22. ledna 2021. Od 15. ledna 2021 probíhá registrace k očkování proti nemoci pro seniory starší 80 let a zdravotníky. V době vydání novin platí zákaz vycházení v noci od 21 hodin do 5 hodin, scházet se mohou dvě cizí osoby, otevřeny jsou obchody se základními potřebami, mateřské a speciální školy a 1. a 2. ročníky základních škol.

O čem jsme psali ve Spořilovských novinách v uplynulém roce

• Jak vypadá Plivátko v současnosti? • Za Vladimírem Pecharem • Dopravní podnik informuje o skutečném odjezdu autobusů • Roztyly a developerské plány • To tu ještě nebylo, koronavirus zavřel na Spořilově základní, střední a vysoké školy! • Pokud by nevypukla epidemie zveřejňovali bychom pozvánky na zajímavé akce ZS Jižní, TJ Sokol Spořilov, ZUS Vadima Petrova, farního společenství při kostele sv. Anežky České, Náboženské obce Církve československé husitské na Spořilově, přednášky ve spořilovské knihovně, výstavy v sále Geofyzikálního ústavu AV ČR • Historická exhibice na spořilovských kurtech • Informovali jsme o programu farmářských trhů na Roztylském náměstí • Areál geofyzikálního ústavu by se mohl trvale otevřít veřejnosti • Naprostá většina žáků díky rodičům má přístup k technologiím, které umožňují distanční výuku • Květen před 75 lety • Podivuhodný příběh architekta spořilovského kostela • Spořilovská sochařka Veronika Durová je autorkou nové busty Františka Soukala • Fotbalový klub Pláček Spořilov oslavil 28 let své existence • Konečně opravují Hlavní ulici! • Studie prozkoumá možnosti zkapacitnění Jižní spojky • Vzpomínka na Františka Jetonického • MUDr. Radim Srám převzal stříbrnou medaili hl. m. Prahy • COVID-19 ve správním obvodu Praha 4 • Na nuselské radnici zavřela sokolská vlnka • Česká televizní připomenula 110 let od narození Adolfa Branaldy • Kostel sv. Anežky České slaví 85 let • Jak jsem psal knížku Toulky minulostí Starého Spořilova? • Poetická procházka periferií Spořilov s Tomášem Míkou • Zemřel Vadim Petrov • Po knize o starém Spořilově se jenom zaprášilo... • Všechny články najdete na webu www.sporilov.info.

Na farmářských trzích lze zažít i určitou sousedskou pospolitost

Mám ráda takřka vesnický ráz této čtvrti, (bohužel) úzce lemované různými dopravními tepnami. Líbí se mi jak architektura zdejších domků, tak nemalé množství zeleně - všechna nádherná zelená náměstí (Roztylské, Jižní, Východní, jakož i Roztylské sady), ale i místa, kde si bez obav mnohdy hrají děti buď přímo na silnici, nebo v její bezprostřední blízkosti, aniž by se musely obávat toho, že je nějaký netrpělivý řidič sestřelí. V neposlední řadě oceňuji komplexní a zjevně promyšlenou péči o zeleň pod taktovkou Ing. Jana Fischera, a dále možnost nakoupit si na farmářských trzích, kde je možné zažít i určitou sousedskou pospolitost.

Jelikož zde bohužel nebydlím, tak se jedná spíše o drobné střípky vzpomínek - cesta zimními tichými uličkami, procházky s rodinou, řádění dcery ve vodotrysku, posezení v kavárnách u náměstí a podobně.

Andrea Houdková

Každý rok pořádali domkáři na Spořilově slavnost

Moje první vzpomínky na Spořilov začínají v dětství. Bydleli jsme v tzv. Elektrických domech na spodní části Roztylského náměstí. V té době tam byly Roztyly v původní vesnické výstavbě. Každý rok pořádali domkáři slavnost. Oblékli se do krojů, seřadili do průvodu a za zvuků dechovky šli do restaurace na okraji Krčského lesa. Tady pokračovala taneční zábava. Závěděla jsem děvčatům kroje, ale maminka mi řekla, že my nejsme domkáři. Moc jsem to nechápala, ale v průvodu jsem chodila s nimi, i když bez kroje.

Moc ráda vzpomínám na školní léta na 87. osmileté škole. Chodila jsem tam velmi ráda. Naše třída byla jedna velká parta, která držela pospolu jak v lumpárnách, tak v užitečných akcích. Jako kuriozitu mohu uvést v tělocviku běh na 50, 60 a 300 metrů a to na ulici Hlavní, což by dnes asi dost dobře nešlo.

Sáňkování u kostela, nebo v sadech. Koupání na koupališti, zvaném „Plivátko“. A samozřejmě sport. Chodila jsem s kamarádkami do Sokola a dvakrát týdně jsme pilně cvičily na náradí. V sobotu a neděli byly do Sokolovny nastěhované lavice a hrálo tu kino. Samozřejmě jsem se všech filmů zúčastnila. Lístek stál 1, 2 a 3 koruny.

To vše je pro mne Spořilov a ještě mnoho dalšího, co by asi vydalo na knihu.

I když už na Spořilově dávno nebydlím, ráda se sem každý rok vracím na setkání se svými spolužáky. Projdu stará místa, vše se mi zdá malé a zavzpomínám na krásné časy, které jsem zde prožila.

Stále si myslím, že Spořilov je nejhezčí místo k bydlení.

Stanislava Droždžaková roz. Veverková alias Veverka

Spořilov byl pro děti rájem

Za týden tomu bude přesně třiapadesát let, co se naše rodina ze Spořilova odstěhovala. Šestačtyřicet let jsem pak prožil v pražském Karlíně, nejprve v bytě spadajícím pod místní OPBH, později, po restitucích, získal celý dům soukromý majitel. Když jsme byli odtud roku 2013 vypovězeni, koupili jsme si byt v Libni. A dnes je to přesně rok, co jsme po několikaletém brutálním tlaku jistého podnikatele, který chtěl získat celý dům, museli náš libeňský byt (v osobním vlastnictví) prodat a opustit. Poslední stěhování bylo kruté, stresující, psychicky a fyzicky mimořádně náročné.

V uplynulém roce – při uklízení a třídění věcí po hektickém stěhování – mi prošly rukama různé věci a dokumenty, které mne vrátily do starých, ale i nejstarších časů, do časů spořilovských. Byla to doba mého dětství a raného mládí, prvních dvacet let mého života. Byla to doba krásná, přestože na naši rodinu dopadala jedna rána za druhou, zejména v padesátých letech. Krásná byla proto, že jsme žili svorně, všichni pohromadě – rodiče, sestra, já a dědeček.

Asi bych měl poznamenat, že spořilovskou vilku zakoupili moji prarodiče, Karel a Marie Bečvářovi roku 1931. Babičku Marii, herečku Vinohradského divadla, jsem bohužel nepoznal, zemřela již roku 1936. Děda ji přežil o šestadvacet let v obětavé péči svých rodičů.

Během dne mám pořád co dělat, a nestíhám, nestíhám, nestíhám. Když se však kolem půlnoci konečně dostanu do postele, nebo ráno, když jsem již v polospánku, přicházejí všelijaké myšlenky. Ty nepříjemné se snažím zahnat krásnými vzpomínkami. V první řadě na dětství a na léta mého života na Spořilově. Na naši úžasnou dětskou partu, v níž jsem patřil k těm nejmladším. Pepíku, díky za vše! Kde ty loňské sněhy jsou! Ony jsou spíše „předloňské“. Co všechno se mi vybavuje! Vidím před sebou místa, kde jsme hráli na schovávanou, kde jsme si z keřů lámali silné pruty na šermování, místa, kam jsme tajně k těm či oněm

sousedům chodili na třešně, jablka, hrušky, zákoutí, kde jsme si dělali bunkry, stromy, na které jsme lezli. Vzpomínám na cesty do školky a do školy, na trafikku, kam jsem chodil dědovi pro cigarety, na obě cukrárny na náměstí, na cesty kolem Spořilova, kde se dalo úžasně jezdit na kole, na sáňkování nad transformátorem, nad kostelem nebo v sadu za Spořilovem, na plochou dráhu na Cafce, na nejrůznější dětské lumpárny atd. atd. atd. Bohužel, řada těch míst již neexistuje, případně není k poznání. Okolí Spořilova se razantně změnilo, ani terén nezustal zachován, nenajdete kámen na kameni. A sám Spořilov je nějaký menší, stěsnaný. Marná sláva, v dětství se jevil vše větší a prostornější. Jen na Roztylském náměstí a na Jižním náměstí vnímám prostor stejně jako v dětství. Snad je to tím, že uprostřed náměstí vnímám celý prostor, který zůstal zachován, a nikoli detaily, které se změnily.

Spořilov byl pro děti rájem. Spojoval v sobě výhody města i venkova. Krásné prostředí vilové čtvrti se zahradami, hospodářskými uličkami, parky, kolem Spořilova pole, travnaté stráně, za Spořilovem veliký sad, pískovna, koupaliště Plivátko, Krčský les s několika altány a Kunratickým hrádkem. Ve spořilovských parcích bylo možno ležet po břizkách, kopat s míčem, na ulici stačilo udělat křídou čáry a hrát vybiženou – auto projelo jednou dvakrát za den.

V předškolním roce jsem navštěvoval mateřskou školku na Jižním náměstí, na zahradě byla velká dřevěná houpačka a písčoviště. Na starosti nás měla paní učitelka Thomová. Byl jsem se za ní podívat po ukončení první třídy, za vysvědčení jsem od ní dostal stříbrnou desetikorunu.

Spořilovská škola, poté, co odešla ředitelka Vlasta Ziková, zuřivá komunistka, byla příjemným a přívětivým prostředím, s téměř rodinnou atmosférou, kde se nesoudruhovalo. S vděčností vzpomínám na své třídní učitelky – Marii Bílou, Boženu Krupičkovou, Miladu Hykyšovou, Evu Randákovou, na učitele Bernarda Válka, Josefa Kreisingera, Otakara Zelenku a další a další, ale i na ředitele Karla Mojžíše a tehdy pokrokovou a tolerantní ředitelku Olgu Francánovou. (Ta se však po roce 1968 obrátila, hrůzné zvěsti ke mně přicházely.) Spořilovská škola měla velmi slušnou úroveň. Když jsme postoupili na střední školy, víceméně jsme si zachovali známky, zatímco mnozí naši spolužáci z jiných škol si prospěch silně pohoršili. V červenci roku 1963 jsem brigádníčil na stavbě nové školní budovy. (...) Na Spořilově jsem se v posledních dvaceti letech minimálně jednou ročně objevoval na pravidelných srazech naší spořilovské třídy. Scházíme se u Jetonických, pardon v Euréce. A pravidelně se našich setkání účastní – k naší radosti – naše třídní učitelka Eva Randáková. Letos to bohužel odpadlo kvůli té podělané krizi. Snad se zase sejdem příští rok. Již se těším!

Přeji Spořilovu a spořilovským poklidný a spokojený život!

V Praze dne 6. prosince 2020 Jindřich Bečvář
(zkráceno, celý text najdete na www.sporilov.info)

Sousedé ze Spořilova

Bezmála tisíc členů má v současnosti facebooková skupina Sousedé ze Spořilova, která vznikla v druhé polovině loňského roku. Její hlavní náplní je vzájemné sdílení zkušeností, rad, pomoci, tipů, nápadů i problémů. Je zde možné vkládat informace o různých akcích prioritně na Spořilově a v blízkém okolí (především akce pro děti, vzdělávací akce, volnočasové aktivity, aktivity pro seniory, trhy, jarmarky a bazary). Skupina není určena jako prodejní bazar ani pro politickou propagaci.

Během své krátké existence se v rámci skupiny podařilo aktivizovat mnoho nadšených lidí, díky kterým se uskutečnila 5. prosince 2020 Mikulášská nadílka na Roztylském náměstí. Prostřednictvím skupiny se rovněž distribuují dostupné knihy o historii Spořilova. Nejpodstatnější je ale sdílení informací o všem podstatném, co se na Spořilově děje.

(red)

Spořilovské noviny 1/2021

Vydáno pro interní potřebu.
www.sporilov.info

Kontaktní adresa redakce:

Mgr. Tomáš Hromádka, Rakovského 3162/8,
143 00 Praha 4, tel. 777 944 684, IČ: 03582205,
e-mail: noviny@sporilov.info.

Toto číslo vyšlo na Spořilově dne 20. 1. 2021.

Spořilovské noviny jsou internetovým projektem. Na internetové adrese www.sporilov.info jsou od roku 2004 zveřejňovány informace o spořilovském dění, články o historii a významných osobnostech Spořilova. Články vyjadřují názory autorů a jsou majetkem redakce a vlastníkům autorských práv.